

nedslagen och sorgsen när jag tänker på dem och Dig, och längtar
outsägligt, att åter vara hos Eder. Mitt lif, mina tankar, hela min själ
hänger för hvarje dag mer och mer vid Er, och mitt begär, att hos Dig,
ljufva Maka min, finna all min lycka, tillvexer med hvarje dag. Var
snäll och god och visa icke denna min håg tillbaka; den kan vara
grunden till bådas vårt lifs frid och fröjd. Tänk på, att väl mången
hustru kunde önska – och önskar fåfängt – att hafva att fångsla en
man, som intet bättre begär, som intet annat nöje saknar, intet annat
behof har, än hemmets glädje, ingen annorstädes vill vistas och vara, än
10 inom dess väggar. Jag förebrår mig sjelf, att denna min egoism så
omåttligt stiger, att den mer och mer drager mina tankar från mina
vänner, från det allmänna, från det, som hittills utgjort deras föremål;
men på detta mitt fel vinner allt vårt hemlif, om Du, älskade Makan så
vill. Kunde jag låta Dig läsa i mitt hjerta, huru öfverfullt af kärlek och
ömhet det är, skulle Du kanske icke finna det tungt, att vara och blifva
mitt lifs lyckliggörerska. Tusenfaldigt önskade jag med ömhet och
omsorger löna, hvad Du är för mig. Ju mera Du vill vara, desto mera
skall Du finna min ömhet och tacksamhet ökad. Begär och fordra af
20 mig, hvad Du vill; gör det dock med bevis på Din kärlek och derpå, att
Du i något erkändt min goda vilja.

Jag längtar, längtar varmt tillbaka till Dina läppar, till Dina armar,
till Dit veka, tåliga hjerta, till barnens oskuldsfulla joller. Herren Gud
bevare Er och mig till ett lyckligt och snart återseende. Din

kärleksfulle, trogne Make
J. V. S:n

30 **209** C. R. EHRSTRÖM – J. V. SNELLMAN 8. XII 1849
HUB, JVS handskriftssamling

Broder Janne!

Icke Du, men väl Filosofen uti din person, som icke tillåter en
människa lefva uti annat, än hvad han med ord uttalar, eller i handling
utför, har väl redan kunnat anmärka, att Torneåbon, som sist reste,
tänker bra långsamt, eller hellre alls icke tänker då han icke redan
hunnit få en rad på papperet för sina Kuopiovänner. Huru rätt Du har,
40 derom vill jag icke tvista. Gerna ville jag väl ha någon grad af lif
tillerkänd äfven de tankar, som icke hinna till lif i ord och handling;
men – salva reverentia för Filosofen, vänder jag mig nu ensamt till Dig,
– Du kan icke föreställa Dig huru mycket lättare pennan flyter sedan
man har den saken uppgjord.

Skall jag nämna något om min resa sedan dagarna i Kuopio och de
sista dyrbara stunderna med Eder. Den gick fort nog. Tanken på dem,
jag nalkades i hemmet, mildrade saknaden efter dem jag lemnat, och
med gladt hjerta omfamnade jag de mina den 31/3 om morgonen, alla
friska och sunda. Förordnanden till resor hade jag för mig, dubbla, vid
50 hemkomsten. Det blef således icke många dagars rast i hemmet.
Resorna gällde Lappmarken, de togo således sin tid, och då jag härtill
lägger sjukbesöken i närheten, så finner Du snart, att den tid som
blifvit öfrig för vännerna i Kuopio och södern förhållit sig till den
öfriga såsom sön- och högtidsdagar till »hvardagarna».

– »Så långt men icke längre» hunno dessa rader före Johanne, och nu

ha vi – October. Skulle jag säga något om den tid som mellan ligger, så kan jag i ordets egentliga bemärkelse säga, att den till det mästa förgått – på landsvägen. Resor inom eget district, resor sist, sedan Borgens död, äfven inom Uleåborgs, hafva, den ena tagit vid der den andra slutat. – Mycket mycket hafva mina tankar dessa tider sysselsatt sig med Dig och din framtid. Men, medan människan sörjer, har Herren sina vägar, dem vi icke ana. Så tänkte jag, då jag för några veckor sedan i Uleåborg af Bergstedt fick höra att Dig blifvit erbjuden en plats i Helsingfors med lön att lefva utaf. Det hade icke fröjdadt mig så om jag sjelf fått detta anbud, förutsatt ock att jag kunnat mottaga det. Du blir således ändå Helsingfors bo, H. S. G. 10

Hösten hos oss har varit så dyster som möjligt. En liten förvinter fördrefs snart åter af regn och stormar. Det fanns tider då jag njöt af en sådan höst; nu gör jag det icke mera, eller rättare vill icke, ty jag får icke. Hvilket är rättare att lefva med världen eller draga sig ifrån densamma? Jag hade mycken böjelse för det förra, men det sednare lär vara det rätta. I umgänges lifvet är ställningen ofta brydsam. Skall man se och beifra människors usselheter – men då är det slut med umgänget; eller skall man icke se, men då är man falsk. För böjelsen att sluta sig inom familjen och böckerna får man icke ge vika – så mycket har jag erfarit. 20

Inom familjen har jag, Gud ske lof, trefnad. Det är glädjen att se barnen utveckla sig. Poikan lofvar att bli alfvarligare än hans far. Det svaret hade jag kunnat ge directe på din fråga. Hvarföre gaf jag det icke? sårad egenkärlek kanske.

I Uleåborg timade en sorglig händelse. Människors egennytta, dumheter, intriger söndersleto åter tvenne varma hjertan. Det ena har upphört att slå – Artisten, Målaren Oscar Nylander slutade sitt lif med ett pistolskott – det andra dör långsamt, men dör ändå fruktar jag. Inga Wallenius var föremålet för hans böjelse. De höllo af hvarannan ömsesides. Jag har skäl att tro, att Bergstedt har mycken skuld uti hvad som skett. Hans, Nylanders, sista bref anklaga dock i första rummet hans närmaste anhöriga. – (Detta skrefs kort efter det händelsen passerat; Inga Wallenius är nu hemkommen till sina föräldrar, som bo i Kemi, 2 1/2 mil från Torneå, och har någorlunda repat sig. Äfven hon har anlag för måleri; och har nu börjat smått sysselsätta sig dermed. Fårse hur länge den späda blomman kan hålla upp sitt hufvud!) 30

Från min brorson Gustaf i Helsingfors hade jag nyligen bref med underrättelse att han öfvertagit redactionen af Helsingfors Morgonblad, 40

Med godt mod synes han anträda sin bana, har ännu icke gjort bekantskap med Herrar Guvernörer et Consortes. Gif honom, käre, ett godt råd med på vägen! Kommer säkert mera än en gång att behöfvas.

Än ditt Litteraturblad – säkert ärnar Du väl fortsätta det! Skamligen bedrog jag mig deruppå att värmen för saken skulle öka pränumeranternas antal. Nej, det är, såsom Du sade, Studenterna blott som äro varma. Jag undantager icke ens undertecknad, som jag ofta nog beslagit med att ha vändt skillingen innan han gifvit ut den. Det har väl sina skäl, men ändå – – 50

Folkskole inrättningen i Sverige kommer att sträcka sig äfven till dervarande finska allmoge. Man har redan fogat anstalt om öfversättning till finska af de svenska folkskolorna bruklige läroböcker.

Jag hade gerna skrivit mera, men en svår och kinkig patient upptar nu tid och uppmärksamhet och jag ville gerna att dessa rader måtte

träffa Dig i Kuopio, der jag uträknar att Du nu är. Alltså hjertlig tacksägelse för sista mötet och en hjertlig helsning så från mig som min gumma till din Jeanette.

Huru din adress härefter skall blifva vet jag ännu icke. Må trefnad och framgång möta Dig i dina nya förhållanden önskar

broderligen
Carolus.

Torneå d. 8/xij 49.

10

210 FÖRSLAG TILL STADGANDEN FÖR HANDELSINSTITUTET.

HUB, JVS handskriftssamling

På det att det föreslagna Institutet icke må blifva en af enskild mans företagsenhet beroende inrättning, utan ega sitt fortfarande bestånd, oafhængigt af Föreståndares och Lärares beslut, ställes detsamma under de mäns garanti och kontroll, hvilka såsom inrättningens Stiftare förbinda sig att oafbrutet upprätthålla detsamma.

20

Stiftarena utse genom enkel röstpluralitet till Ledamöter i Institutets Styrelse tvenne i Helsingfors bosatte Köpmän samt någon till förtroendets mottagande villig, derstädes likaså bosatt, i Skolväsendet praktiskt förfaren Skolman.

Så väl Stiftare i de afgangnas ställe som nya Ledamöter i Styrelsen, då ledighet inträffar, utses på lika vis.

Institutets Föreståndare är sjelfskrifven Ledamot i Styrelsen, men utträder, så snart Styrelsen vill öfverlägga och besluta i något ärende, som angår Föreståndarens förda embetsförvaltning.

30

Styrelsen utser sjelf Ordförande och Vice Ordförande samt antager en Skrifförare. Ordföranden eger votum decisivum vid alla beslut, som icke genom pluralitet afgöras. Ordförande eller Vice Ordförande och tvenne Ledamöter böra för besluts fattande vara vid sammankomsten närvarande. I öfrigt upprättar Styrelsen sjelf sin arbetsordning.

Styrelsen eger med full myndighet afgöra alla de frågor, som Institutet röra, och Föreståndaren är pliktig ombesörja beslutens verkställande. Sålunda tillsätter och afsätter Styrelsen Föreståndare och Lärare, bestämmer deras lönevilkor, stadfäster på Föreståndarens förslag Lärokurs och Läseordning samt afgör i allt, som beträffar Institutets ekonomi. Dock bör Styrelsen vid öfriga Lärares tillsättande fästa billigt afseende på Föreståndarens förord och vid fråga om aflägsnande, från tjensten icke fatta beslut, förrän den ifrågavarande Föreståndare eller Lärare, blifvit inför Styrelsen hörd.

40

Styrelsen kan genom Ordförande eller Vice Ordförande låta enskildt erinra Föreståndare om hans pligt äfvensom uppdraga Föreståndaren att till öfriga Lärare ställa dylik erinran.

Institutets Föreståndare och Lärare ega i afseende på disciplinen vid Läroanstalten samma rättigheter och skyldigheter, hvilka Hån's Kejsrerliga Månst's Gymnasii- och Skol-ordning tillerkänner Rektor och öfriga lärare vid Högre Elementarskolorna. Uppstå mellan dem olika meningar angående någon rättighet eller skyldighet, kan frågan hänskjutas till Styrelsens afgörande.

50

Stiftarena förbinda sig, att årligen till Institutets fonder bidraga med en summa af 25 Rubel Silfver i tie års tid, samt att minst för fem års tid garantera Institutets bestånd, för ||hvilket ändamål de äro pligtige|| att